

РЕШЕНИЕ

№ 1154

гр. Бургас, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева
Членове: Радостина П. Петкова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Кристиян Ант. Попов Въззивно гражданско
дело № 20222100501346 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 258 и сл. ГПК. Образувано е по въззивна жалба подадена от К. Т. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. **, ж.к. „***“, бл. ** вх. * ет. * ап. **, представляван от адв. Ненчо Драгнев – БАК, срещу Решение № 1491/12.07.2022г. по гр.д. № 1652/2022г. на БРС, с което е уважени искове с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пред първо вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД и е прието за установено, че К. Т. Н. дължи на Ю. П. К. сумата от 4 400 лв., представляваща сборна главница по сключени между страните два договора за паричен заем, както и законната лихва върху главницата, считано от 02.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане, които вземания са предмет на Заповед № 370/03.02.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по гр.д. № 681/2022г. по описа на БРС.

Жалбоподателят излага съображения за недопустимост, неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционното решение, както и противоречие на материално и пороцесуалноправните норми. Твърди, че има съществени разминавания между договорите за паричен заем, представени по делото и петитума на заведения иск по чл. 422 ГПК. Счита, че е налице и разминаване в размера на сумите, едната от които, посочена в исковата молба, а другата – в заповедта по чл. 410 ГПК. Посочва, че в първоинстанционното производство не е доказано нито сключването на договора за заем, нито начинът на предаване на процесната сума. Твърди, че

събраните в хода на делото гласни показания, посредством разпитаните свидетели са заинтересовани и противоречиви. С тези съображения моли за връщане на подадената искова молба, като недопустима и за обезсилване на съдебното решение и издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, а в условията на евентуалност за отмяна на обжалваното решение. Претендира присъждане на разноски.

В срок е подаден отговор на въззивната жалба от ищеца Ю. П. К., с адрес: гр. ***, ж.к. „***” бл.* вх.* ет.* ап.*. На първо място, счита, че първоинстанционното решение е допустимо, обосновано и законосъобразно. Счита, че няма разминаване между заявлението за издаване на заповед по чл. 410 ГПК и исковата молба. Твърди, че сумите са идентични, поради което производството е допустимо. Счита, че разпитаните в първоинстанционното производство свидетели са дали недвусмислени и категорични показания за случили се факти. Моли за отхвърляне на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Въззивната жалба е допустима, подадена е в законовия срок и отговаря на изискванията на чл. 260-261 ГПК.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и отчасти допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съдът като прецени материалите по делото, прие следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по повод предявената от Ю. П. К. против К. Т. Н. искова молба. Ищцата твърди, че ответникът е бил съученик и приятел на дъщеря ѝ Х.К., като след завършване на училище двамата са решили да заминат да живеят и да работят в гр. Лондон. В тази връзка ответникът поискал от ищцата пари на заем и в периода 15.10 – 20.10.2018 г. тя дала на него и на дъщеря си общо 4 300 лв., като уговорката ѝ с ответника била той да върне половината от тази сума, т.е. 2 150 лв. Ищцата също така твърди, че на 10.07.2019 г. е превела по банкова сметка на дъщеря си сумата от 4 500 лв., която е била необходима на нея и на ответника, за да заплатят депозит и едномесечен наем за новото им жилище, като парите отново били дадени с уговорката, че ответникът се задължава да върне половината от сумата, но до момента той не е върнал никаква част от дадените му в заем парични средства. Ищцата заявява, че се е снабдила със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за дължимите суми, но ответникът е подал възражение, поради което е предявен настоящият иск.

В законоустановения едномесечен срок ответникът е подал отговор, в който е оспорил иска като недопустим, евентуално като неоснователен и недоказан. Твърди се, че искът е недопустим и производството по делото следва да бъде прекратено, а издадената заповед за изпълнение да бъде обезсилена, тъй като в исковата молба и в заявлението за издаване на заповед за изпълнение са изложени различни правопораждащи факти, което възражение е неоснователно. На следващо място искът е оспорен като неоснователен и недоказан. Ответникът твърди, че възникналите парични взаимоотношения са само между него и Х.К., поради което за ищцата не е

налице правен интерес от водене на настоящото дело. Твърди се също така, че на ответника никога не са били предавани и той не е получавал пари на ръка нито от ищцата, нито от дъщеря ѝ, тъй като с парите, получени от майка ѝ, Х. е плащала депозит и наем на трети лица. Изложени са твърдения относно даване на парични суми на ответника от неговата майка и произхода на тези суми, относно начина на заплащане на наем, режийни разходи и други сметки от ответника и от дъщерята на ищцата, както и за уреждане на финансовите отношения помежду им, които съдът намира за неотнорми към спора по настоящото дело. В отговора е заявено и възражение за прихващане между претендираната от ищцата сума и сумата, която ответникът е дал по време на съвместното му съжителство с нейната дъщеря, което възражение не е прието за разглеждане от съда. Моли се исковата молба да бъде върната като недопустима, евентуално искът да бъде отхвърлен като неоснователен, както и на ответника да бъдат присъдени направените разходи по делото. В съдебно заседание ответникът се явява лично и с процесуален представител, като е заявено и допълнително възражение против иска, а именно ако съдът счете, че процесният договор за наем съществува, то същият е привиден, съответно нищожен, тъй като паричните средства са били на Х.К., а не на ищцата.

За да се произнесе по основателността на въззивната жалба, настоящият съдебен състав обсъди доказателствата по делото, във връзка с доводите на страните, при което приема от фактическа и правна страна следното:

Въззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани допустими доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл. 272 ГПК, като не е необходимо да се преповтарят отново всички събрани пред районния съд доказателства.

Неоснователно е възражението за недопустимост на първоинстанционното решение и недопустимост на предявения иск. Наведените в исковата молба обстоятелства напълно съответства на посочените в заявлението по чл. 410 ГПК. Както в него така и в исковата молба се твърди, че общия размер на претендираното вземане в 4400 лв., като 2150 лева са предадени в брой през месец октомври 2018 г., а 2250 лв. са предадени по банков път на 10.07.2019 г.

Фактическият състав на договора за заем, регламентиран в разпоредбата на чл. 240, ал. 1 ЗЗД, се състои от няколко елемента, които следва да бъдат доказани в производството по иска за връщане на предоставената на заем сума, респективно по установителния иск по чл. 422, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 240, ал. 1 ЗЗД: 1/ съгласие на страните за предаване от заемотателя в

собственост на заемателя на парична сума със задължение на заемателя да я върне при настъпване на падежа; 2/ реално предаване на тази сума от заемотателя на заемателя. Посочените елементи от фактическия състав на договора за заем, както и настъпването на падежа за връщане на заема, следва да бъдат установени при условията на пълно и главно доказване, като доказателствената тежест се носи от ищеца – заемотател, защото той извлича изгода от сключения договор за заем с ответника – заемател и търси изпълнение на договорно задължение на заемателя. Ответникът провежда насрещно доказване на своите правоизключващи или правопогасяващи възражения, от които цели да извлече благоприятни правни последици.

Следва да се има предвид, че в настоящия случай няма пречка обстоятелствата във връзка със сключването на двата договора за заем да бъдат установявани със свидетелски показания, тъй като се касае за два отделни неформални договора на стойност по-малка от 5000 лв. Правилно първостепенния съд е допуснал до разпит свидетелите Х.К. и Н.Н.. Правилно е кредитирал и показанията им като достоверни, тъй като те категорично съответстват в цялост и на писмените доказателствени средства по делото.

Действително по делото са налице доказателства, че Х.К. през периода 23.09.2015 г. - 13.05.2019 г. е продала 6 свои имоти в района на гр. Сливен. Въпреки това няма нито едно доказателство, което да обосновава извод, че парите които се твърди да са били предадени на ответника са собственост на дъщерята на ищцата - Х.К.. Напротив установява се, че паричната сума предмет на заема са собственост на ищцата. Този извод следва от правилото, че парите, като особен вид заместими вещи, винаги са собственост на лицето което упражнява владение върху тях, а субектите винаги се задължават да предадат парични знаци с определена стойност, а не конкретни банкноти, доколкото последните не са индивидуализирани. Въпроса за собствеността на паричните средства би имал значение за отношенията между ищцата и Х.К., които не са предмет на настоящото дело.

В настоящото производство ищецът твърди сключването на два отделни договора за заем. По отношение на първия договор за 2150 лева е установено, че сумата от 4300 лв. е предадена на К. и Н., като последния се е задължил да върне на ищцата половината от тях. След като е доказано сключването на договора за заем между страните по настоящото дело и ответникът не е доказал изпълнение на задължението си да върне парите при поискването им, искът за тази сума се явява основателен.

По отношение на втория договор за сумата от 2250 лв., които са преведени на 10.07.2019 г. по банкова сметка на Х. Л. К., въззивният съд намира, че трябва да се изследва въпроса доколко този превод представлява предаване на сумата на ответника - Н. по смисъла на чл. 240, ал. 1 ЗЗД, за да се приеме, че фактическият състав на договора за заем е завършен. Този въпрос следва да бъде обсъден от настоящата инстанция, тъй като възникването на облигационното отношение между страните по делото е оспорено с въззивната жалба.

Според Решение № 186 от 26.05.2015 г. по т.д. № 3433/2013 г. на ВКС, I

т.о., при договора за заем, който е реален по своя характер, предаването на заемната сума /заместимата вещ/ е част от фактическия състав на сключване на сделката, поради което, ако към действителната дата на получаване на заемната сума липсва представителна власт на лицето, получило сумата от името на заемополучателя, и извършеното действие не се счита потвърдено при условията на чл. 301 ТЗ, съответно чл. 42, ал. 2 ЗЗД, договор за заем не е сключен.

В настоящия случай се установи, че сумата по заема е предадена на лице, което не е страна по договора за заем и по чиято банкова сметка е преведена сумата. Въпреки това от доказателствата по делото се установи, че Х. Л. К. е притежавала представителна власт да получи сумата от името на ответника. Това е така и доколкото за упълномощителната сделка за предоставяне на представителна власт за сключване на договор за заем не се изисква писмена форма – чл. 37 ЗЗД, тъй като и договора за заем е неформален. По делото е установено категорично знанието и съгласието на Н. да получи сумата, чрез К.. Това видно от представените копие на лист от тетрадка подписано от Н. и електронна кореспонденция между него и ищцата и се потвърждава от свидетелските показания. Представените писмени доказателствени средства са напълно достатъчни за проверка достоверността на показанията на свидетелите, които и настоящата инстанция кредитира в цялост. При това положение се налага извода, че фактическият състав на договора за заем е завършен., а ответника дължи връщане на заетите суми и по двата договора.

Направеният краен извод от страна на настоящата инстанция съвпада с този, който е направил районния съд в атакуваното първоинстанционно решение и Бургаския окръжен съд намира, че въззивната жалба е неоснователна, а постановеното решение следва да бъде потвърдено в цялост.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал.1 ГПК в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят направените пред БОС съдебно-деловодни разноски за възнаграждение на процесуален представител.

Мотивиран от горното и на основание [чл. 271 ГПК](#), Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1491/12.07.2022г. по гр.д. № 1652/2022г. на РС Бургас.

ОСЪЖДА К. Т. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. ***, бл. ** вх.* ет.* ап.** да заплати на Ю. П. К., ЕГН *****, от гр. ***, ж.к. **, бл.* вх.* ет.* ап.*, сумата от 200 лв. – съдебно-деловодни разноски.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____